

Allan Simonsen
hevði allar orsøkir
at verða fegin um
úrslitið av dystinum í
Vilnius leygarkvöldið
og tað var júst tað
hann var. Og sera
fegin enná

Venjarin:

Teir spældu akkurát sum vit høvdu roknað við

Fótbóltur: Allan Simonsen daldi ikki, at hann var ovur-fegin fyri málleysa javnleikin

Alla gode gange tre, plaga danir at taka til. Og fyri føroyska danskan tórnaði hetta akkurát soleiðis út í Vilnius leygarkvöldið. Eftir tvey tgepur 1-0 tap á útvelli og heimavelli móti ávíkavíst Bosnia og Kekkia, eydnaðist tað at fáa stig í Litava.

Tá tað leið fram móti endanum, fór Allan Simonsen av beikinum og fram móti fjórða dómáranum fyri at minna hann á, at nú var vanlig leiktíðin farin. Og tað var ikki so undarligt, at føroyski venjarin kendi seg tilskundaðan at minna á, at endin var nær. Tá landsliðið í juli í fjør spældi venjingardyst í Íslandi, var tað málleyst, tá seinna umfarið var 50 minuttir gamalt, men so

skoraðu íslensku vertirnir og vundu 1-0.

Hesa ferð var talan um undankappingardyst, og tað stóð meiri enn heiður og æra upp á spæl – bæði hjá spælaronum og hjá venjaranum. Eftir at føroyski venjarin hevði verið frammi hjá 4. dómáranum, sum nógv av tíðini sat undir einum stórum regnskjóli, tí regnið oysti niður, fór hesin at putlast við at finna skiltið, ið skuldi vísa, hvussu nógv tíð var lógð afturat. Skiltið vísti tveir minuttir, men tað gekk bara ein hálvur minuttur, so ljóðaði síðsta brikslið, og føroysku spælaronar sóu út, sum um teir høvdu vunnið, meðan tað væl sást á litavisku vertunum, at teir vóru so vón-

brotnir, at tað tóktist sum um teir høvdu tapt.

Venjarin hjá teimum, Kestutis Latosa, daldi á tíðindafundinum aftaná ikki fyri, at hann var sera vónbrotin, og fáu áskoðararnir, sum eftir málleysa javnleikin móti Skotlandi høvdu lovprísað sínnum spælaronum og billað sær inn, at nú hevði Litava møguleika at røkka endaspælinum í Hollandi og Belgia í ár 2000, góvu sítt vónbrot og sína vreiði til kennar við ókvæmisrópum.

Eins og móti Skotlandi, so spældu vit okkum aftur í kvöld til eina røð av møguleikum, men tað nyttar ikki so nógv, tá tú ikki fært úrtøku burtúr, segði venjarin og staðfesti, at

hansara lið hevur stórar trupulleikar at skora mál.

Teir á heimaliðnum vóru alt annað enn nøgdur við dómáran úr Luxemburg, sum fyri fyrstu ferð nakrantíð hevði ábyrgdina av einum a-landsdysti. Teir á heimaliðnum vildu triggjar ferðir hava dómáran at briksla fyri brotssparki, tá teir vóru farnir um koll inni í brotsteiginum, men dómáran var nógv kaldur at tuga, og ta einu ferðina brikslaði hann fyri frisparki til føroyingarnar og vísti gula kortið til vánaliga sjónleikaran.

Liðavrik

Allan Simonsen var smílandi og fryntligur á tíðindafundinum, og aftaná daldi

hann heldur ikki yvir, at hann var ógvuliga fegin um úrslitið:

– Vit spældu móti einum góðum fótbóltsliði, og eg má ásanna, at eg hevði ikki roknað við, at teir fóru at megna at halda so høga ferð í spælinum so leingi, sum teir gjørdur. Hetta hevði aftur við sær, at tað var sera torført hjá okkara monnum at fóta sær í framtíðina spælinum, og at teir vóru so nógv strongdir, hevði aftur við sær, at tað var torført at finna rétta steivið í framtíðina spælinum.

Er tað onkur spælari, sum tú heldur stóð seg betri enn hinir?

– Talan var fyrst og fremst um eitt framúr liðavrik, har allir ofraðu seg fyri hvønn

annan. Men skuldi eg nevnt onkran, so koma vit ikki uttanum, at málverjin hevði nakrar bjargingar, sum vóru heilt framúr, og var tað enn eina ferð hugaligt at síggja, at Pól Thorsteinsson megnar so væl at røkja tær ymsku uppgávurnar, sum hann fær frá dysti og til dyst, og arbeiðsavrikið hjá Julian Johnsson er altso framúr. Men, sum sagt, so var talan fyrst og fremst um eitt liðavrik, er niðurstøðan hjá Allani Simonsen. jh